

прѣди 3-й Юний, отъ Московцитѣ, бѣха исчезнали на 3-й и 4-й Юлий, кога видѣха посепитѣ ранени отъ Ханито и Нова-Загора за къмъ Едирне; та ги нѣмаше нито по станцията, нито по кулитѣ на пжтьтъ; щото въ това врѣме човѣкъ мъчно може да види и срѣщне турчяинѣ, по пжтинтата. Въ тоя день дохождаха пратеници въ Карабурунѣ отъ Кършелле, Респманово, Джадж-гнолъ, Бѣлий брѣгъ, Батканлий и други за споразумение на селянетѣ, като какъ да дѣйствувать въ противенъ случай, та не е ли по-добрѣ да се приберать съ женитѣ, дѣцата и покжшината съ добитѣкътъ си тукъ за запазване и отбрана? Нѣ старейшенитѣ отъ Кара-бурунѣ неприяеха тая мѣрка за добра, дѣто рѣшиха и казаха: „че Карабурунѣ не ѣ въ сила да запази самитѣ тѣхъ, а колко повече и другитѣ околии села, като съ това само ще се направи слухъ, че българитѣ се събрали, едикъдѣ си и вдигнали глава противъ властѣта, а въ сжщностъ на нищо немогатъ противостоятъ; защото тукъ желѣзницата е близо и можать турцитѣ съ нея за едно малко врѣме да доставать войска, която би поразила всичко напрѣдѣ си безъ да испитва истината и загиналъ би много свѣтъ за Божата правда; така щото подобрѣ е да се земать мѣрки къмъ тръгнование къмъ Стара-Загора, като сж дошле Русецитѣ, дѣто тамъ може се по-добрѣ намѣри олегчение отколкото тукъ, че тука не е спасението отъ черкезитѣ, турската войска и башабозуцитѣ. Тоя день къдѣ пладиѣ ако и да не бѣше рѣшено да се пускать людитѣ изъ другитѣ села; нѣ тий малко по-малко надойдохъ съ колята си, женитѣ, дѣцата и добитѣкътъ; та стана въ селото пазаренъ день, дѣто селянетѣ отъ близинтѣ села прѣтосваха изъ Карабурунѣ, омаени отъ слуховетѣ на настоящата война и незнаяха що да правять, като ходиха на тълпи на тълпи по всяки дюкяинъ та отваряха дума: „аджеба тая война да ли ще да е лоша за насъ Българетѣ, и като какви мѣрки да се земать, да се сберать ли нѣколко села на едно, да се крпять ли, нѣ и то дѣ като гора и кории неостанаха, да бѣгатъ ли, да стоятъ ли, къмъ Стара-Загора ли да теглятъ колята си“! И тии незнаатъ